

Постоји мишљење да је оно што се протеклог викенда дешавало у Грачаници невиђени скандал, са трајним и несагледивим последицама по углед Српске православне цркве, самим тим и Србије, а и српског народа који је, наиван и припрост какав јесте, већ вековима слепо загледан у СПЦ, иако је та СПЦ, како се сада испоставља, једно полумафијашко удружење гангстерске структуре и криминалних намера. Не само да постоји, него је ово мишљење практично и једино присутно у нашој јавности већ данима.

Већу а гласнију глупост одавно нисмо чули. То како су се небројени коментатори и аналитичари згранули над призорима физичког обрачуна свештених лица представља врхунац лицемерја. То вам је исто као када би неко тучу у Грачаници представио као сјајан маркетиншки потез, што би само била друга крајност једног те истог, инфантилног доживљаја стварности.

Срећом, ову другу крајност још нико није потегао. Али, ону прву, како је сукоб Артемијевих и Атанасијевих присталица непоправљива штета, читамо и слушамо са свих страна. Многобројни "хероји" писане и изговорене речи, тзв. аналитичари, који не смеју ни да помену возни парк Чедомира Јовановића, сада су се острвили на имовинско стање посленика СПЦ, које утврђују до последње паре. Они који никада не би због неког "залуталог корова" попут Бојана Кришта доводили у питање свеопшти еврореформски курс властодржаца који су Кришта поставили и штитили, сада наново сумњиче оправданост српске борбе за очување територијалне целовитости, јер, побогу, видите какви су се све лопови у мантијама окористили о ту нашу борбу. Мислиоци који никада ни помислили не би да се запитају ко, колико и из којих разлога финансира канцерогени невладин сектор по Србији, сада би детаљно истраживали путешествије сваког динара упућеног ка Косову и Метохији. Праведници, који су иначе пуни разумевања за намргођене и безобзирне гориле из обезбеђења појединих политичких лидера, сада су одједном погођени "дивљачким" и "хулиганским" обрачуном монаха у Грачаници.

Да се разумемо, неко би заиста морао да одговара за проневерена, злоупотребљена или, једноставно речено, покрадена средства, која су, уместо код ојађених преосталих Срба на Косову и Метохији, завршила на приватним рачунима. Такође, неко би морао да одговара и за врло непријатне сцене туче из Грачанице. Истрага ће и у једном и у другом случају, врло вероватно, довести до некога у мантији. Тај неко мора да буде кажњен, сразмерно прекршају који је починио.

И? Да ли ће то да ме спречи да следећи пут пошаљем СМС за гладне српске малишане на Космету? Неће! Да ли ћу због тога престати да верујем у оправданост српске политичко-дипломатско-правне битке за Косово и Метохију? Никако! Хоћу ли престати да се крстим с три прста и здесна налево зато што у цркви у којој сам крштен има, замислите, и лопова? Далеко било!

Таман да се испостави да су сви који су се видели на већ прослављеном снимку туче у Грачаници професионални хулигани, нећу ни за милиметар бити мањи Србин или православац. Као што онима који су их раздвајали никада нећу заборавити то што су претходно окрвавили руке припадницима мог народа и здушно учествовали у комадању моје земље. Нити ми после свега КФОР и КЗК делују имало људскије, нити ми се СПЦ чини ишта лошијом. Превише су ово тривијалне и безначајне работе да би ме понео тај малодушни талас некакве вајне "срамоте" и "стида" због тога што нација и црква којима припадам имају и нечасне појединце.

То је, да будем искрен, нешто што сам научио од Запада. Својим знаменитим личностима и појавама, западњаци су спремни да опросте много тога лошег, само ако се испостави да имају и неку врлину. Тако је кабадахија, кавгација и насилник Вајат Ерп уздигнут на ниво хероја Дивљега запада, само зато што је људе убијао носећи шерифску значку. Разбојник Робин Худ остаде упамћен као симбол праведности, јер је плен делио са остатком своје банде (слично је и са Џесијем Џејмсом). Наполеона, који је спалио пола Русије у свом дивљачком походу на Москву, сада величају као праоца идеологије уједињења Европе. Џону Кенедију амерички историчари спремно опраштају то што му је мафија донела победу у одлучујућем бројању гласова у Чикагу, пошто је страдао као мученик. Хирошиму и Нагасаки правдају зато што су бомбе бацили они који су ратовали против Хитлера. Немачкој опростише и Хитлера, зато што је четврт века касније тадашњи канцелар Вили Брант клекао пред спомеником нацистичким жртвама у Варшави. Један позитиван гест довољан је уиграним пропагандним машинеријама Запада да од ђавола направе свеца.

Код нас је обрнуто. Колико год да нам је нека институција значила и користила, спремни смо да је, на први знак њене слабости, одбацимо и унизимо. Као да смо потпуно оперисани од особине која у савременом свету прави разлику између победничких и поражених народа – оданости.

Српској православној цркви потребна је оданост нас, њених верника. Јесте, она сцена је била ружна, као што ће бити преружна и истина о финансијским малверзацијама која ће, на радост овдашњих антихриста и изрода, морати кад-тад да изађе на видело. И тачно

И даље се крстим

Пише: Тадија Нешковић
петак, 19 фебруар 2010 10:34

је да ће је, против нас, искористити небројени медији којима ништа није значио величанствен испраћај покојног патријарха Павла. Не молим се често, али вечерас ћу замолити Господа да више не дозволи својим озваниченим следбеницима да се онако брукају. Али, све док се не испостави да су свештеници СПЦ организовали пљачкашке оргије под паролом крсташких ратова и благосиљали концентрационе логоре за децу, бићу захвалан родитељима што су ме крстили у Српској православној цркви.